

**Скъпи учители и ученици, уважаеми членове на Народно читалище
„Възраждане 1928”, уважаеми родители, драги гости,**

Събрали сме се в салона на нашето читалище, за да ознаменуваме завръщането на наградата „За най-добър учител и най-добър ученик” на името и в памет на моите родители и видни читалищни членове Слава и Трайчо Велчеви. Това е завръщане след тежките мигове на коронавирусната пандемия, като настоящото награждаване на призьорите в двете гореспоменати категории е за учебната 2021 г. – съгласно статута на наградата.

Както и в предходни години, така и днес, оценката за приноса на призьорите е основан на „комплексна оценка на факторите, залегнали в т. 5 и 8, както и на анализ на реалния принос на лауреатите по отношение на задълбочаване/усвояване на знанията в читалището”, съгласно т. 10 от цитирания статут. Това още повече важи за предходната 2021 г., тъй като тя бе изпълнена с трудности, ограничения и множество лишения, които тук, в читалището, преодолявахме заедно.

Бих искал първо да благодаря на преподавателския състав на читалището – без значение дали става дума за щатни или хонорувани колеги. Казвам го като ваш колега, като преподавател във висше училище и едновременно с това като председател на читалището, който и лично, и ведно с настоятелството и секретаря, преживяваше всяко препятствие по пътя ни през тежката изминала година.

Затова благодарността ми е към преподавателите от читалището, които не спряха да се съпротивляват на болестта и тегобите ѝ, останаха спокойни и не се отказаха да работят все така всеотдайно. Във вас е надеждата ми, че читалището е храм на знанието, културата и съпричастността.

На второ място, но не и по важност, изказвам благодарност към нашите ученици (ведно, разбира се, с техните семейства), които намериха сили да продължат да се борят за нови знания и умения, за това да останем колектив, и то при подобни неблагоприятни условия. Във вас е надеждата ми, че читалището е жизнено, усмихнато и винаги отворено към новото, без обаче да забравя паметния възрожденски дух на първото българско читалище в Свищов и ценностна система на читалищната битност като институт на духа, формиращ зрели по дух, разсъждаващи и независими хора.

В началото на м. ноември 2021 г. удостоихме един достоен български учен, общественик и писател – проф. Кирил Топалов – с наградата „За значим принос към българското общество” за 2020 г. И въпреки, че двата приза са различни, намирам сходство в това, че чрез настоящата „вътрешна” награда „За най-добър учител и най-добър ученик” даваме ранна, но видима заявка, че готвим кадри, които се надяваме след време да видим като носители на голямата награда – за приноса към обществото ни. Днес читалището ни е пространство на духа – умален мащаб на нашето национално културно общество, запленило от своите учители и ученици и приобщено към тях.

В тази връзка показателен е и фактът, че изборът кои да бъдат призьорите бе достатъчно затруднен, с подчертано изравнени позиции, но комисията по избора излезе със следното решение:

- определя за носител на наградата „За най-добър учител“ за 2021 г. **Естир Шишкова**, ръководител на клас по пиано и цигулка, като я награждава със 150 лв. (сто и петдесет лева), диплом, както и „Идилии“ на големия български писател Петко Тодоров;
- определя за носител на наградата „За най-добър ученик“ за 2021 г. **Ивон Сарова**, ученичка в Творческа школа „Мавриков“, като я награждава със 100 лв. (сто лева), диплом, както и пътеписа „До Чикаго и назад“ на изтъкнатия български писател Алеко Константинов.

В края на словото ми бих искал да ви запозная накратко с откъс от текст от моя незабравим баща Трайчо Велчев под наслов *„Моите храмове“*. Така ще успеете да почувствате дълбочината на човешкия дух и вечната актуалност в стремежа на човека да изгражда храмове – завет, без който светът ни би бил безизразен и празен: *„Цял живот човекът строи храмове. Такъв е всеки, родил се на тази земя. Иска да строи храмове. Строи ги най-често в душата си – укрепва ги, зида ги. Те се рушат, а той все продължава да ги изгражда, да ги издига и пак да ляга в руините им, когато се съборят върху него.*

Човекът може без всичко друго, само не може без храмове. И след най-големите съсипни той събира сетни сили, за да се изправи и да продължи градежа. Ако не може да гради камък върху камък, защото всички не можем да сме преки участници в градежа на молитвени домове, човекът има въпиеща нужда да въздига красиви кубета и камбанарии в своята душа. Това е по-трудно от всякакъв градеж. Това е мъката му, възходът му, тайната на живота му – възходът и съсипните му, вечната тайна на съвършенството.”

Това е много повече от Славейковия „Баща ми в мен“. Не мисля че мога да добавя каквото и да е, а и бащините думи все ще се четат.

А сега нека приветстваме призьорите и да им дадем думата.

Росен Велчев,
председател на „НЧ Възраждане 1928”